СТИШКА СВИТАЊА

ДА НИЈЕ ЉУБАВИ НЕ БИ СВЕТА БИЛО

ЗБОРНИК ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ

2018.

СТИШКА СВИТАЊА ЗБОРНИК ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ

БИБЛИОТЕКА "СРБОЉУБ МИТИЋ"
ЂМЦ
1879
Мало Црниће

9 788687 003736

СТИШКА СВИТАЊА

ДА НИЈЕ ЉУБАВИ НЕ БИ СВЕТА БИЛО

ЗБОРНИК ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ

Мало Црниће
2018.

СТИШКА СВИТАЊА

Да нису љубави не би света било

ЗБОРНИК ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ

Приредиле:
Зорка Стојановић
Данијела Божичковић Радуловић

Мало Црниће
2018.

РОДИО СЕ ЗБОРНИК ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ “ДА НИЈЕ ЉУБАВИ НЕ БИ СВЕТА БИЛО”

ЉУБАВ - о њој певају песници
ЉУБАВ - због ње су се водили ратови
ЉУБАВ - лепота мисли, стварања, дела
ЉУБАВ - рађа, ствара, оплемењује
ЉУБАВ -уздиже и обара
ЉУБАВ - почетак и крај света
ЉУБАВ - људска коб и Божански осећај
ЉУБАВ - непролазна категорија
ЉУБАВ - вечита, неисцрпна тема

…Једнако важна и битна, као и сам човек. Љубав није само најлепше и најузвишеније људско осећање; Она је сам почетак стварања и нит трајања. О њој су писали, њоме се бавили- научници, психолози, философи, књижевници, музичари, сликари… људи различитих занимања и афинитета. Ако је уметност најбољи медијум за тумачење и разумевање љубави, било да је средство изражавања звук, боја или реч, онда је поезија врхунска уметност и готово „пластична” материјализација тог феномена. Кроз поезију се, са мало речи и пуно симболике, осликава сама бит осећаја среће, задовољства, туге, патње, усхићења, одушевљења, надања и остварења наде, и многих других стања, које је незахвално набрајати, јер су, као и сама љубав, неисцрпна. Колико је љубав сложена и комплексна у свом постојању, она је, истовремено лака, препознатљива и једноставна. Сама у себи носи супротност и парадокс. Љубав је увек Божанствен осећај и стање духа и тела. Она је префињена, суптилна, нежна као додир лептирових крила, али је и снажна, жестока, налик олуји и удару грома. И не знам да ли икад човек може да буде спреман, јер Она се, увек, неочекивано појави, и овлада разумом и осећањима. Можда баш у том њеном изненађењу и нашој збуњености и лежи највећа лепота и,,оно нешто,, што не може и не треба да се објасни, ни разуме. Већ само да се осети, живи и воли.

Верујем да ће песници, који су заступљени у овом првом Зборнику Стишких Свитања, под називом „Да није љубави не би света било“ неочекивано да буду добри и да испуне сва ваша очекивања; као што знам да се поезија ретко, или готово никад не чита, већ се слуша и говори само на промоцијама и књижевним вечерима. Слутим да ће ова књига да изађе из тих оквира, и да вас стихови из ње понекад успавају, понекад пробуде и да се увек осећате пријатно са њима.

Ја вам од срца желим задовољство емоција, лепоту доживљаја и снагу љубави. У стиховима и у животу.

Данијела Божичковић Радуловић
Књижевница

НАГРАЂЕНИ У СТИШКИМ СВИТАЊИМА

„СТИШКИ ВЕНАЦ”

ИГОР БРАЦА ДАМЊАНОВИЋ
Београд
Шифра: „Школа“

ОДЛАЗАК

Одлазим, време је да те поздравим
Идем, на далек пут, у илегалу
Да се од тебе излечим, од тебе да оздравим
Да живот заокружим на већу децималу.

Одлазим, остављам ти оно што никад ниси могла имати
То мало жуто паче у љусци што тужно у грудима уме гакати
Остављам га, јер знам да ћеш ми ти то најбоље чувати
Одлазим, па шта? Па, нећеш ваљда сад због тога плакати?

Види ти њу, па живот је само она црно-бела сличица из новина
Зар ћеш због тога сузе своје трошити, лице квасити
Срешћемо се опет некад у твојим сновима
Не може се ова ватра, лудо, сузама угасити.

А сад одлазим тамо где ћу те на миру снивати
Тамо где наше ноге нису никад крочиле
Ти ово као неки завет прихвати, ма, немој ридати
Стави потпис на овај допис, то су наше године заједно срочиле.

Нећу да испадне да сам са љубавног фронта побеґ’о
Нисам ја дезертер, ја сам само војник уморни
Идем од тебе, јер ми требаш, моја потребо
Одлазим лагано, као овај дан суморни.

„СТИШКИ СУНЦОКРЕТ“

ВЕСЕЛИН ЏЕЛЕТОВИЋ
Београд
Шифра: „Племенити витез од Космета“

У ИГРИ СА ТОБОМ ПРАВИЛА НЕ ВАЖЕ

Прошло је крај мене много флаша празних
и још више људи са душама таквим
у наручју моме беше жена разних
али само ти ме начини оваквим

Ти си моја пропаст и надање моје
моје златно сунце и принцеза таме
ти си мој Рубикон и зидине Троје
моја си слобода и пресуда за ме

Ал’ упркос свему твоју љубав иштем
и у славу наде пишем песму ову
ја пред тобом клечим ко пред светилиштем
а знам да ћеш рану задати ми нову

У игри са тобом правила не важе
нити се минути покрај тебе броје
једино ће песма истину да каже
да се може умрет од љубави твоје

„СТИШКО ПЕРО“

ВИОЛЕТА ДИМИТРИЋ
Београд
Шифра „Огњена“

ПОЕМА УМИРУЋОЈ ЉУБАВИ

Умилна реч љубави се преобратила у семе зла,
отворила чељусти,
искезила зубе, у бурлеску смисао узнела.
Злореч разјапила уста, да прогута, уништи,
сможди, разнесе, покида
и отвори прозор пакла, крај времена,
призва гују, да срце обмота, претвори у прах
и у понорницу ништавила одведе.
Да отрује смисао, убије дан, затрује космичку воду,
и алхемију љубави у жрвањ мржње претвори,
да прогута све као Црна рупа.
Потуђено клија злоречне љубави,
узвисила се к'о чаробни пасуљ,
уместо у небо вуче у Хад,
тражи храну, не може да утоли глад,
гута здраво ткиво срца, мозга.
Бујица злоречи носи у вир,
јури где никад нико не постане неко,
зањути уместо да излечи чежњу.

У Јерусалиму, у подземљу ходника дугих,
злореч дуби нову стазу
и лавиринт спрема за изгубљене љубавнике
што не напише се љубави,
већ им ужасног лопова људских душа призва,
склупчаног у твом срцу, пустом, очајном,
злоречју отрованом.

Зло слово твоје убија наду, цепа разум,
дроби, мрви, ломи ме као стакло у олуји,

као невољену жену распету на Давидовом гробу
остављену на милост демонима вечности,
да јој душу пале, тело силују ланцима и шиљцима
до кратке и поновне смрти,
док свака кап крви Израелових племена
не буде освећена.
До тад ће да траје свако зло слово твоје.

Биће ми небеским пространством лута,
до трена кад ме злореч не споји са
сестром сијамском близњакињом Биљоводом,
што твоје срце делимо у неумитном мраку.
Обе раскидане на комаде
док нас не усиса Лилит, краљица ноћи,
и канџама Харпијиним не откине
и последњи делић меса к'о хијена,
до тад ће да траје исклијало семе злоречи.

Постојаће све док злодуси ми кожу деру,
док крвавим рукама
чупам Самсонову снагу сопствене косе,
док пуштам мисли да вриште ко
Мунков "Крик" на мосту,
на магичном раскршћу светова
што их занемело слуша некад Белиград
а сад га Црним зову.

ПОХВАЉЕНЕ ПЕСМЕ

НАЈОРИГИНАЛНИЈА ПЕСМА

МИЛО РАДОВ
Подгорица – Црна Гора
Шифра „Исток“

ЛЕПОТА НОЋИ

Ноћ окупана лепотом ти сва је,
светиљка улична порасла, ено,
јача од њене светлост та је
што сија из душе твоје, жено!

Разиграле небом и звезде су се,
тишина само … желе да чују
дашак лепоте са груди што ту се
скрила за ме´… нека, нек снују!

Сва се пролећа окупила, нас да носе,
ноћ ова да лебди, вечно, с´ њима.
Трен сваки с´ тобом провео што се
ко лек је, ако - још лека има!

Ноћ окупана лепотом ти сва је,
светиљка улична порасла, ено,
јача од њене светлост та је
што сија из душе твоје, жено!

НАЈЛЕПШИ ЉУБАВНИ СТИХ

СТЕФАН ЂОРЂЕВИЋ
Београд
Шифра: „Онисим Пустињак“

РОБ

Круг је непотпун
без твог осмеха,
расуте тињају страсти.
Плашим се
да не прерастеш у недостајање.
Овладаш мислима и срцем
тек кад постанем роб.
Роб ћутања,
роб љубави.
Отуђен у свом свету,
тражећи твој загрљај,
заувек изгубим смисао.
Знајући да без тебе
остаје зид плача,
овенчан празним рамом.
Чезнем,
да заједничком сликом,
употпунимо круг живота.

СЛИКОВИТО-ПОЕТСКИ ПРИКАЗ

СТОЈАН ШЉУКА
Чајнич, Република Српска
шифра: „Византија1453“

АКО МОЖЕШ

Ако можеш,
Сретни ме на пола пута живота,
На два палца
Од несвјестице,
Прошетај срамежљиво
Своје гргураве осјећаје,
Ознoји топле руке
Миловањем,
Приљуби малинасте усне
Мојим и
Нестанимо у магли
Љубичица.

СУПТИЛНОСТ И РИТМИЧНИ ИЗРАЗ

ЈОВАН Д. ПЕТРОВИЋ
Петровац на Млави
Шифра: „Болна несаница“

БОЛНА НЕСАНИЦА

Треба једном напокон зећи у речи
пажљиво треба одабрати ону праву
буди мален инсект сањај облак већи
и цвет буди зарони лице у траву

Јер у нама стварно има једно вече
и има у нама један блистави зрак
и ако из ока твога нешто потече
пронашао си тај спасоносни знак

У свом срцу нашао сам ту реч
и сад је чувам као драги камен
јер у нама има само једно лепо вече
што у оку сја ко одсањани знамен

Јер у мени има и једно јутро лепо
и у јутру успавани облак као птица
У том јутру у облаку томе слепо
твоја љубав ми беше болна несаница

НАЈЉУБАВНИЈА ПЕСМА

БОЖИДАР ДОБРАКОВИЋ
Ловћенац
Шифра: „Сунцокрет“

ВОЈВОЂАНКА

Кад ходих на комовске пропланке
Загледах се у дивне Брђанке.
Пјеваху за мене у рујне зоре,
Летјели гласи преко Црне Горе.

Кад дођох код невјесте Боке
И ту срце драже виле црнооке.
Цвјетна лица медно ми се смију,
Сунца страсна с` усана им гријy.

Но залуд и Приморке и Брђанке
Усуд су ми очи једне Војвођанке.
Залуд сва љепота Црне Горе
Жеље су ми у панонске дворе.

Шта су виле у ловћенске висе
Спрам красоте жене покрај Тисе.
Залуд сјета питоме Црмнице
Ја се вратих у бачке равнице.

НАЈМУЗИКАЛНИЈА ПЕСМА

ХЕЛЕНА ХИМЕЛ
Ечка
Шифра: „Стварност“

НЕМОЈ МИ НИКАД РЕЋИ ДА МЕ ВОЛИШ

Закопчаваш последње дугме на кошуљи.
И гледаш како неспретно чешљам косу,
док сањам о некој причи.
У којој се не познајемо.
Тако изгубљени.
Занесени.
Чекајући неке друге људе,
који ће нас волети.
Себично,
тајно.
Који нас никада неће питати шта нас је болело
док смо испијали Дом Перигнон
у напуштеној згради на периферији града.
Који нас неће грлити само у мрачним хотелским собама,
и држати за руке у неким далеким градовима.
Који нас неће љубити у задимљеним и хладним собама,
у сећању на Капора…

Сачекао је да завршим причу.
Заденуо цвет у моју косу
и тихо изашао с речима
Немој ми никад рећи да ме волиш

НАЈЕРОТИЧНИЈА ПЕСМА

БРАНИСЛАВ ЦРНИЋ
Београд
Шифра: „Море и морнари“

ЗАШТО СИ ЛАВ

Ја нећу да спавам сâм у нашем брачном кревету.
Да заспим,
морам да завучем руке међу твоја колена,
истражим кривине кука
и загрлим мека рамена.

Нећу да лежим у празном кревету,
где стопала моја узалуд траже твоја,
ни да се сâм зими смрзавам у превеликој постељи.
Требају ми твоје дојке што миришу и греју
кô фришки `лебови.

Кад све то тако у мраку
рукама тражим и опипавам,
нећу ни да спавам.
Па кад се и ти промешкољиш,
да се сав изгубим.

Ујутро хоћу да се пробудим
крај тебе снене и распојасане,
онакве какву сам те синоћ оставио.
Да кажем себи: Лаве, зар си то ти направио!
И лепо да почне дан.

НАЈУСПЕШНИЈА ДРАМСКА СЛИКА

ЕЛМА СЕЛИМИ
Тутин
Нови Пазар
Шифра „Ливада“

ЦИРОЗА

Ужегли мирис живота –
попут пијанице,
непожељан.
Стани! Причекаћу. Отрезни се!
И даље руке од мене.
Платићу само да се не дирамо.
Кајаћеш се
ако ме удариш и понизиш,
а онда учиниш својом.
Кунем те,
преклињем,
не остављај чашу
празну, биће пуна суза
за мртвима
које си, пијан, убио!
Животе! Колико година
ниси био трезан,
да схватиш да те праве будалом,
да су те изиграли за јефтину песму
и наговорили да невине учиниш
кривим!
Колико је блудница
прошло кроз твоју постељу
остављајући
сиду, сифилис, чемер и јад!
Ниси се опаметио,
па као псето глођеш
остатке прошлог.
Узалуд пљујеш бивше кучке,

не сећају те се
јер си био џукела!
Продао си тренутке
за гомилу промила.
Старче, зар се не бојиш
смрти,
нису ти халали тешку судбину!
Свеједно ти је,
знаш да ће кроз твоју
утробу гмизати грехови.
Покај се.
Животе! Ниси живот мој,
оставио си ме да будем сироче!

МЕТАФОРИЧНО И УЗВИШЕНО ПЕВАЊЕ О ЉУБАВИ

ТАЊА ЂУРЂЕВИЋ
Велико Градиште
Шифра: „Пиано68“

МЕСТИМИЧНО

Дугујем ти реченицу смерну
из обећаног смирају у цвату
укљештену тамо где ућуте
недопричане саге,
и разгледницу без маркице
из узалуда слату
са адресе до адресе туђе,
местимично драге.

Дугујем ти више
од пуког уважавања дуга.
Колико вратим, ја изнова
на исти кантар стајем.
И ма колико да претачем
на путањици круга
докле великодушно стичем,
тек, местимично дајем.

Дугујем ти већ за данас
а за сутра нема таса.
Дугујем ти, а још грабим
шаком, срцем, блудњом, свачим.
Ако одем да се вратим
диљем цвата пут атласа,
можда скратим, можда песмом
местимично изједначим.

НАЈМОДЕРНИЈА ПЕСМА

ЕЛЕНА БУЈЕВИЧ
Украјина
Шифра: „Јоргован“

ИНТЕРНЕТ

Заправо, ја бих ти дозволила све
да додаш пар стихова у моју песму
да је препишеш, да препишеш мој дан
који сам хтела провести радећи
а на крају свирам пианино ил’ сањам уз лаптоп
гледајући кроз прозор лето проклето...

твоје чудне шале на граници доброг укуса
твоје љубавне исповести
које буде у дубинама
ситну зверку љубоморе
бесани ноћни разговори
дани у магли
дуга чекања кад се возиш кући
(онај тренутак кад ти се кружић на чету
промени са „моб“ на „веб“!)

шта бих још
ма све, баш све
и то због једне слике из другог живота:

топао зид старе школе иза тебе
сунчане липе за оградом
ћирилица и два крста –
један на каменој плочи и други на твом врату
којег је тако лако додирнути уснама
у том другом животу

ОДАБРАНЕ ПЕСМЕ

АВУДЛАХ РАМЧИЛОВИЋ
Аустрија

ЕНО СУНЦА

Ено сунце ми каже
да је с тобом било,
ено цвећа што мирише,
јер те је љубило.

Сад одише сваки кутак
на твоју чистоту,
твоју косу, тело, груди,
чулност и лепоту.

Па ми душа пуна сјаја,
среће и светлости,
и срце ми пуно тебе,
љубави, радости.

Ја ћу, душо, да те љубим,
да те грлим, да те волим,
када може сунце, цвеће,
како онда да одолим.

АЛЕКСАНДРА СОКОЛОВИЋ
Ћуприја

ДА ЛИ БИ ХТЕО

Да ли би хтео
да угрејеш ми руке
длановима својим,
да на моје образе
пољупцима пламенове створиш
да ли би хтео
загрљајем својим
да ме покријеш
и да са мном
небројене зоре бројиш.

Да ли би хтео
у душу моју да завириш,
по моме срцу
љубавне ноте да свириш
да ли би хтео са мном
љубавне ватре да распириш.

Да ли би хтео
да на киши
са мном три минута стојиш
да ли би хтео
љубав своју да ми поклониш.

БИЉАНА МЕШИЋ ЈАНКОВИЋ
Петка

***

Оно што ти нисам рекла,
остало је на твојим уснама,
оно што није изашло из мене
остало је на твојој души.
Оно што ти нисам дала,
остало је заувек твоје,
и када сам умирала у твојим очима
живела сам у твом срцу.
Својом љубављу
обележио си ме за вечност,
својом љубављу
учинила сам те бесмртним.
Волећи обележили смо постојање.

БОБАН БОКИ ПАУНОВИЋ
Пожаревац

ДОСАЊАЈ МЕ

Досањај ме кроз планинске реке,
кроз ливаде, раскошне равнице;
досањај ме кроз звезде далеке,
кроз облаке, ветрове и птице.

Кроз мирисе цветова у башти
и кроз прве пахуље у зиму;
досањај ме у најлепшој машти,
досањај ме и кроз ову риму.

Досањај ме кроз кафу у зору,
кроз пролеће и кроз прве ласте;
досањај ме кроз лађе на мору
и кроз ове речи будаласте...

Досањај ме кроз поглед са брега,
кроз кровове успаваног града;
досањај ме, досањај из свега
и не престај сањати никада.

Досањај ме у облику целом,
ти једина имаш на то права;
обликуј ме и душом и телом,
па пробуди да постанем јава.

БРАНКА ТИРНАНИЋ
Крњево

ЉУБАВ ЈЕ СТВОРИЛА СВЕТ

Ушуњула се ни од куда, ни у које време,
Својим током тражила је сродне душе,
У њихова срца уносила своје жишке.
Распламсавала се, буктећи својом врелином.
А она је и даље јачала,
Стварајући нове жишке,
Које би се усељавале,
У нове сродне душе.
Стварајући Свет,
Из кога се нови живот рађао,
Развијала је клупко тешког бремена,
Потиснута, тако јака, а скривена.
Склоништа јој беху,
Разори дубоких бразди,
Житна класја, освилали кукурузи,
Тавани трошних кућа...
Њима ојачана,
Изашла је из својих скровишта,
И слободно дошла међу нас,
Доневши читавом роду СПАС.
Не плашећи се тамне ноћи, ни белине дана
Све срећнија сад живи у нама.
У стара времена, лепша су им била,
И ако скривена, безброј нам је деце изнедри.
А сада у нашим срцима слободна љубав влада,
И таква шири своје семе из кога ће настати
Нови свет будућности -
Будућности нове

ВЕДРАН ХОРВАЦКИ
Суботица

ВОДЕ ЖИВОТА

Упознали смо у јези зиме
Како је купати се у топлини пољупца
И загрљајима у постељама
Упознали смо исто тако
Како зима краде оно што није чувано
И одузета нам је топлина
Животне воде млаке
И на њено место ушао је отров самоће

Хоћемо ли сазнати лијек
За смртничке боли
И љубави неутажене
Хоћемо ли прогнати мрак
Ван наше тврђаве бијеле
И дома неизграђенога

Нека ми је бог крај мене
Да ти могу стијена бити
Укоричена пред ријекама
Да могу попут корита
Упити невоље живота твога
И преокренути их у даљину

Нека се сачува град на брду
У којег се младо срце заљубило
Како би се лијек из воде хладне
Пробавио и просветио у твојим рукама
Нека је будућност непозната
Али нека је сигурна у нашим рукама

Хоћемо ли сазнати лијек за муку
Новорођеног јутарњег повјетарца
И усамљеничке постељине
Хоћемо ли упознати опет
Попут дечака у води
Како је слободно пливати
Водама живота

ВЕРИЦА ИЛИЋ
Београд

ЉУБАВНА ПЕСМА

Од које си песме саткан?
Па те толико волим!
Као да си привиђење, сан...
Из бајке мени дошао.
Од којих си боја прожет?
Сав блисташ, трепериш и необуздано,
неовдашњим пламеним погледом
ме привлачиш!
У теби - свемир цео
И месец и сунце!
У очима ти небески сјај.
О, та љубав слатка!
Моје ноћи улепшава,
душу обузима!
Срце моје толико је
да прераста све просторе
и висине!

ВЕРИЦА РАДЕНКОВИЋ МИТРОВИЋ
Ниш

О МЕНИ ПРИЧАЈ БАЈКЕ

О мени причај бајке,
то ће ми бити срећа и чар.
Не одричем се љубавних вулкана
са којима ноћ своју палим.
О мени сањај најдубље тајне
кад је душа чиста.
Снови ме никад не напуштају
када ми се насмешиш
и срце утешиш.
О мени певај у пролеће
са цветом у устима,
док крошње бесе сунце
очи ми се утапају
у непокајање

ВЕРОСЛАВА МАЛЕШЕВИЋ
Костолац

ЗАТОЧЕНИЦИ ТИШИНЕ

Прсти ми
решетке тишине стишћу,
очи тражим у очима драгим,
по обзорју душе, твоја се душа огледа.
Мисли нам се сударају,
неизговорене речи нам се преплићу
у сплету судбинском и праху земном.

Копам, ријем,
кидам, раскопавам,
по шкрињи сећања,
сапета мрежом сумње.
„Шта то тражиш?“ – питаш ме немо.
„Себе и тебе“, кажем безгласно.

„Зар заборавила си да ехо јесмо,
да нам се кости у камен претварају,
да заточеници тишине смо,
јер тајну срца знамо.“

ВИОЛЕТА КОВАЧЕВИЋ
Београд

ДА НИЈЕ ЉУБАВИ НЕ БИ СВЕТА БИЛО

И камен пукне да корен прође
раб божији чека судњи дан да дође,
све је то љубав!
И жедна земља на кишу чека,
и сестра брата из далека,
и то је љубав!
Када се живот рађа и ствара
када се душа са телом раздваја,
све је то љубав!
Када неко неког будан сања
и неко неком време поклања,
и то је љубав!
Када се очи кришом сретну
и кад због сузе тихо трепну,
све је то љубав!
Када ти дом на хлеб замирише,
а груди шире, више и више
и то је љубав!
Па онда нека ми неко каже
да све из љубави потекло није?
Да што је сада, биће и било,
да није љубави не би ни било!
Још никад нико успео није
да против љубави битку добије!

ВОЈКАН ИВКОВИЋ
Петка

КАКО ДА НАПИШЕМ ЉУБАВНУ ПЕСМУ

Мала бреза у парку
лелуја на ветру
Боже, шта ми све треба
да напишем љубавну песму?

Прво очи твоје
да гледам по цео дан у њих
као у небо.

Друго руке твоје
да се с њима дружим
нежно, јако и страсно.

Треће усне твоје
да их љубим живот цели
кошницо рајска
да из њих мед точим.

Два пара дивљих голубова
испод брезе
по трави траже храну...

Они сигурно нису љубоморни
и не свађају се...
Ја песму љубавну пишем
што тебе волим
и теби се радујем.

ГОЛУБ ЈАШОВИЋ
Крагујевац

НЕШТО КАО ОСМЕХ

Загледан
У лепршаво таласање
Дунавских бистрика
Јулских
Занемех од чуда
Заслепљен сјајем
Твоје сенке
И твог еха

У полифонији
Летњих таласа
Једнолично
До изнемоглости
Ослушкујем
Само рефрен
Ја сам краљица
Твојих рима

Зашто баш мени
Непознатом
И непозваном
Нежно на изуст
Рече
Пажљивије
Убудуће ослушкуј
Небеске пожаре

Можда ћеш
Чути и наше небо
И наше песме
Које се рађају
У ватри свевишњег

У истом вртлогу снова
Лебди
Ковчег са рухом
Небеске младе
Са отвореном
Сребреном шкрињом
И пламеним свитком
А на свитку
У сјају
Словеса
НЕШТО КАО ОСМЕХ

ГОРАН ВИТИЋ
Београд

ЉУБАВ ЈЕ СТВОРИЛА СВЕТ

Жар љубави све покреће
око наше све што види,
и прелепо ово цвеће
па и усна кад забриди.

Плаво небо па и птице
сваки грумен, Жар стопе траг
тек процвале љубичице
и поклоњен цветић драг.

У свемиру све што траје
из љубави све се роди
пут бескраја што нас води,
све што расте и нестаје.

Врх планина ове реке
и поточић док жубори,
сва та стабла зелен' смреке
камен с' водом што се бори.

И сва житна ова поља
што их лахор лако њише,
и сав занос, људска воља
све што својом душом дише.

Све што небом шири крила
и слободни прави слет,
па и тебе земљо мила,
љубав Божја, створи свет.

ГОРИЦА ДОДЕРОВИЋ
Лесковац

ИСКРЕНА ПЕСМА

На рођењу ми дадоше
лирску кост
урезаше осмех
и нацрташе сетне очи.
Знала сам,
ја морам неког волети
и неко мора волети мене.
Сећам се како сам
сликала облак
да те настаним на њему.
Стављала те на сликарско платно,
дивила се твојој лепоти
и правила важна.
Све твоје пољупце да сам могла
конзервирала би у теглу
као слатко од јагода
и чувала на полици да украсим простор.
Претварала се у црвену јабуку
и кад би осетила зубе
цурила ко мастило на папиру.
Од тих сокова
настале су песме
које ме разголе пред свима.
А онда је земља
прогутала наранџасто сунце
Исплакала сам те
у реци од извора до ушћа.
Хаљине сам скинула и дала птицама.
Ко зна где се сад вијоре.
Размишљам...
Можда бих била срећнија
да сам више била грешна.
Сад скупљам све разбацано.

А око мене живот...
Плашим се да коракнем
а не јаукнем.
Ја морам неког волети
и неко мора волети мене.

ГОРИЦА МАРГО МАЛДИНИ
Рача

ВОЉЕНА

Вољена,
носим те као слику,
живу и раздрагану, кроз толика
лутања
из овог живота у који си
ушла ненадано
као када случајно зазвони звоно
на вратима, а ја држим прст на обарачу
и спремам се да га повучем,
вољена победи,
кажи јој не, и остани, не дозволи
да ми само на рукама
и уснама остане твој траг.
Толико сам уморан од успомена
не дозвољавам ти да се ту уселиш,
и нећу орахову плочицу
као траг да си ме један једини пут
чврсто стезала уз себе,
пораз
то ниси ти,
ни твоје очи које
за мене исијавају
звезде
непознате космосу
вољена, верујем ти
да си због мене преостала
последњи
путник у овом вагону за двоје,
познајеш ме,
довољно да знаш, сад више не могу сам,
не у грудвама ваздуха ако и ти не дишеш,
отерај, кажи „одрадићу ја то“
нервира ме, преврни свет

без тебе Нада није ни нечије име,
сагоретина је мене самог,
толико сам ти причао
а као да нисам рекао ништа,
вољена
упали светло и дочекај ме
ко ће да брине о псу, лимуну,
кактусима
и о мени јер без тебе
то више нећу хтети да радим,
остани, са мном, не читај ме
досадан сам, ништа сам, а све си ми....

ДРАГАН ЖУРЖЕВИЋ
Петка

ДА РАДОСТ ЗАМЕНИ ТУГУ

И туга и чежња сламају ти груди
у којима куца једно срце нежно,
ал' пријатељ себи макар мало буди,
јер страдање твоје није неизбежно!

Не допусти никад рајска душо моја,
да ти очај грозни сву снагу испије,
буди што си била, усправна и своја,
верој у животу, зло вечито није!

Да радост замени тугу,
да светлост распрши таму,
о, узми мене за верног слугу,
сурово, судба те ломи саму!

ДРАГАН РАДОСАВЉЕВИЋ
Пожаревац

РУЖА ИЗ МОГА ВРТА

Гледао сам једну ружу
што је у мом врту била,
гледао је како расте
како шири своја крила.

Због те руже ја остадох
неожењен толко лета,
а она ме оставила
да у туђем врту цвета

Над њеним се вртом тада
једна хладна зима свила,
нестала је моја ружа
ко да никад није била.

У мом срцу остала је
једна драга успомена,
а та ружа што вам певам
то је била једна жена.

Мучио сам мисли своје
размишљао о тој жени,
молио сам сунце сјајно
да је опет врати мени.

А ти драга сада плачи
и судбину нашу жали,
јер могли смо срећни бити
а ми смо се тад растали.

ДРАГАН Т. ЈОВИЋ
Црљенац

ДУНАВСКА СВИТАЊА И СУТОНИ

Како су лепа
дунавска свитања
сањиви див се маглено
протеже вековима
и нема разлике
између љубави и сна
и ти си као река
гиздаво плаховита
и тражим те
по дунавским обалама
Добри су рибари
уловили своју
златну рибицу
која нема три жеље
и ено их сви пију вино
у част улова
само сам ја сишао поред реке
да испуним твоју жељу

Јутро је опет отишло
усамљено уместо мене
ја сам сањао срећу
пред свитање
изговорио сам молитву реци
јер знам да си ту негде
поред и уз
овог датог живота
сада ме бриге море
да време не нашкоди
твом невином осмеху
О како су лепа
та дунавска свитања и
ти дунавски сутони
као златом окупана душа
а у твојим очима Дунав
увире као чежња.

ДУШАН ДОЈЧИНОВИЋ
Лесковац

***

Да, није љубави
не би света било,
ни тебе, мој животе,
нежна свило,
ни мајке, ни оца, ни сестре, брата
ни твојих пољубаца,
руку око врата.
Да није љубави не би света било,
јер тај свет створи за седам дана Бог,
а седмог дана у недељу, предахну,
а седмог дана на Васкрс, васкрсну!!!
Па је свака недеља мали Васкрс,
Христос Васкресе, радост донесе!
Да није љубави, не би света било,
била би вечна тама,
и ја бих остао јединац,
и ти би остала, јединица, сама.
Овако смо срећни,
имамо сестру, и брата,
а љубав је светлија од сунца од злата.

ДУШАНКА ВЕЉКОВИЋ
Београд

ВЕТАР ДА БУДЕМ

Ветар да будем, баш бих хтела.
онај лагани, танго што свира.
Да те пронађем у лутањима,
да ти са главе шешир скинем,
да мој ти лахор косе дира.

Ветар да будем, баш бих хтела.
Да се увучем кроз прозор твој,
у топлој ноћи на јастук ти слетим,
сан отерам са очију. Јастук те жуља.
Ти не знаш шта је, али ја те сетим.

Ветар да будем, баш бих хтела,
да те подсетим на наше дане
на звездане ноћи само наше.
На то колико сам те, тад' волела.

ЂУРЂИЈА ПЕРУНИЧИЋ
Пожега

СВЕТ

Негде далеко чека те загрљај,
далеки свет малог дела,
близина лагано плута,
љубав је додирљива сена.

Не само сена већ и зрак,
не дозволи да падне мрак,
сачекај успомене,
које долазе.

Пажња је свуда, она светли,
ти је ствараш,
као боју на,
старој палети.

ЖИВОЈКА МИЛИЋ
Црљенац

НЕЗАБОРАВНА

Запиташ ли се понекад,
где је твој пут?
И зашто си до бола
био забринут.

Кад си оне јесени,
пробудио љубав
у једној жени.

Могу ли се покидати
нераскидиве нити ?
Могу ли се тренуци нежности,
икад заборавити?

Запиташ ли се понекад,
зашто је зарасла
стаза поред јаза,
а река заувек утихнула?

Нека питања,
остају без одговора.
Неке љубави,
немају заборава.

Не тражи оно,
што не можеш да пружиш.
Немој да тужиш.
Ниси смео да је изгубиш!

ЗЛАТА ЈОВАНОВИЋ
Параћин

ТАЛАС НОВИ

Ако не умеш себи
Ништа лепше да пожелиш
Између дела разума
И капи надања устајалих
Љуби ме као најмилију
Нека те понесу
Салве таласа усталасалог
Са брзацима и вртлозима
Време које ми припада узбуркај
Између слабости моћних
И противтеже вечите
Битку своју када бију
Трепети ишчекивања
У делу мене који не живи
Прелом слике са временом
Задиви као нико до сада...
Док се преиспитујем
На коју страну радост постоји
Ако не умеш ништа лепше
Себи да осмислиш у трену
Сруши све моје бране
Још док ме мало има
Бољом од себе да се осетим.

ЗЛАТАН ПЕЈКИЋ
Костолац

ЖЕЛЕО САМ

Желео сам твоју скромност
јер сам волео твоје једре груди
желео сам те
јер си ми дозволила слободу
желео сам те
јер ништа ти није било тешко
пружао сам ти себе
онолико колико си желела
желео сам те
јер у твојим рукама
струјала је јачина
а ја сам ти био
сакупљач топлине у хладноћи
желео сам те
јер су се твоје речи
играле мојим мислима
желео сам те
јер увек си ми поклањала себе
желео сам те
јер су твоје кише биле свеже
желео сам те
јер си увек у мојој бразди
брала сазреле плодове
желео сам те
јер си ме оставила
када сам посадио садницу
желео сам те
јер сам мислио да нећу
изгубити твој траг
у прашини која се гомилала.

ЗЛАТИБОР РАДОВАНОВИЋ
Београд

ЉУБАВ ЖИВОТА

Лепота пролећа, као очи.
Два црна бисера са дна мора.
Шум таласа њене косе,
која расплетена пада.
По зрелим јабукама,
очекујући неког, да их убере.

Уздаси и поздрави.
Магла на перону.
Писак локомотиве.
Жеље су велике.
Да се поново сретну.

Време пролази,
године дуге.
Чежња све већа,
руке раширене.
Поново да га загрле!

Брод пристиже.
Зебња у срцу.
Сузе у очима.
А њега нема.
Љубав живота,
тамо је далеко.

ЗЛАТИЈА РАДОВАНОВИЋ
Батуша

ДОЗИВАЊЕ ЉУБАВИ

Постојим ли истинито
раст је то
према теби

Радост љубави
из сенке сна
пламти

О ти
што те дозивам

Трепереħ
на јави
једнако

Да те не изгубим

Зато освитом ока
Снагу ми дај

Видљив да буде
знак твој

Изађи пред мене тихано
срца отвореног

Часови долазе
нежности моја
да нас обистине

ЗОРАН М. ЈОВАНОВИЋ
Лесковац

НИСИ ТИ...

Ниси ти, мени, душо
тек тако, са неба пала.
Тебе ми је Гаврило
у сну најавио
а онда те анђели лично
у моје срце поставили.
Ту да те чувам,
Ту да те мазим,
Ту да те пазим,
Да те љубављу храним.
Ниси ти, мени, душо,
тек тако, од некуд дошла
нити сам те ја сачекао
онде где се јава укршта са сном.
Тебе је сам Ђаво
засадио у врту мог живота.
Да ме твој поглед убоде
Да ме твој осмех огребе
Да ме твој пољубац саплете
Да на ватри страсти изгорим.
Ниси ти, мени, душо
осмехе на лице оловком цртала
па да их гумицом бришеш.
Нити си мени сузе
с капима кише у очи стављала
па да их пољупцима упијаш.
Ниси ти ђаволе толико моја
да те други не може узети
Нити си анђеле толико туђа
да те својом не могу звати.
Ниси ти, душо, крива што постојиш.
Крив сам ја, што се заљубим лако
и што ми свашта на памет падне.

ИВАН ГАЋИНА
Задар – Република Хрватска

НА НАДСВОДНОЈ ПРЕЂИ

Лебдео је Творац изнад белих хриди
спуштајући звезде из животног крила
да од памтивека космопојем бриди
окупана пламом Божанствена сила.

У еденској луци цватозорје свиће,
словослови васмир одблесцима среће,
на надсводној пређи дуга се преплиће
док у поход Земљи огњолађа креће.

На Косову пољу закрилиле руке
заробљеног писца што истину пише,
трпео је Лазар видовданске муке
које Божја снага милосрђем брише.

Расуло се семе раскршћем судбине
кад је храбро пао за спас православља,
потекла је љубав диљем отаџбине
где се верном пуку Бог Свесилни јавља.

Ћирилична слова ванвременом броде
проносећи славу небескога рода,
на мудросној стази кроз Србију воде
хиландарска светост, радост и слобода.

У милосном току након обраћења
светитељи крста живот вечни живе,
записана дахом у књизи спасења
сва се жива бића космотворцу диве.

ЈОВАН Н. БУНДАЛО
Београд

У ЛЕПОТИ ЧЕЖЊЕ

Када душа тело жудњом изазове
ни тад не дам мила, свим мислима блудним
да покваре чежњу и невине снове,
твоје лепо око зовем гласом жудним.

Оно из тамнине као сунце блиста
анђеоска нежност милује ми лице,
чаробна лепота твоја је баш иста,
замишљеној жени моје несанице.

Нећу да те љубим жаром моје ватре,
чекања у чежњи, без наде огрубе,
моја силна жеље могла би да затре
жудњу лептирића док цветове љубе.

Хоћу да ме чедност васионом прати,
да није љубави не би света било
да си као друге престао би звати,
у тамнину ноћи, твоје лице мило.

Остаћеш у души анђео из снова
хоћу да те љубим у мислима само,
да уздахе слушам пуне изазова,
да ноћима будним сву лепоту дамо.

Нек у мени ћути моја жеља жива
док мисао лебди изнад твога струка,
избрисо би чежњу к`о прашак са шљива
кад би те у тами такла моја рука.

КАТАРИНА ЛАЗИЋ
Костолац

НЕКИ ПУТ

Неки пут ми недостајеш,
Али та чежња прође,
Задрхтим од страха и самоће
Али опет ме брзином ветра
Чежња прође

И мисли одлутају на неку другу страну.
Али често се питам,
како да из душе ове
забораву те пошаљем
да и ова бол прође.

И како да из мисли својих избришем
Све заједничке жеље и тренутке
Како да научим да не волим те
Када је то немогуће.

ПОРЕД ЊЕ

Из дана у дан,
заборављам сан.
Да ли спавам,
или можда не?
То не зна нико,
осим ње.
Кад месечарим,
и кад' снивам.
Да ли сањам шта?
Или љубим те усне,
и та ока два.
Урањам у дубине,
кад их гледам.
Прелазим планине,
нећу да се предам.
Не спавам често,
јер и немам где.
Али тражим место,
увек поред ње.

ЉИЉАНА ХИМЕЛ
Ечка

ДА ЛИ СИ МИ ИКАДА РЕКАО ДА МЕ ВОЛИШ

Да ли си ми икада
рекао да ме волиш?
Не сећам се…
Знам само
да си ми хиљаду пута
показао своју љубав.
Твоја нежност,
лепота твојих речи
помогла ми је
да спознам своје ја.
Тешио си ме,
бодрио и онда
када сам мислила
да је бесмислено
и да узалуд трошиш време са мном
и онда када су ме мили напустили
ти си опет био уз мене
и враћао ме у живот.
Ја твоју љубав познајем,
ја твоју љубав живим,
и од ње бивам храбрија и јача!
Зато те молим,
не реци ми никад
да ме волиш!

ЉУБИСАВ ГРУЈИЋ – ГРУЈА
Пожаревац

(ПР)ОТЕКЛА ЉУБАВ
(сонет)

У вечну се љубав заклињали Богу
док заљубљени гледали у Дунав реку.
Тад нисмо веровали да и љубави могу
са узбурканом реком негде да отеку!

У вечну се љубав Богу заклињали,
док месец нам сенке бацао у реку.
Тад нисмо веровали и нисмо знали
да и заклетве могу реком да отеку!

Груди ти беху две крушке зреле,
усне као зрак сунца топле и вреле,
спојене твоје и моје, све су рекле.

Тад нисмо знали да је љубав чудна,
да обећања често буду узалудна
и да многе љубави Дунавом су (пр)отекле!

МАРИЈА МИТИЋ
Раброво

ДА НИЈЕ ЉУБАВИ НЕ БИ СВЕТА БИЛО

У сутону твоје зенице, зреле росе просуте,
буди се тело, буди се око мене све.

Како је живети, а не осетити у себи цео вртоглав свет?
Шта значи постојати, а не допустити себи лептиров лет?
Удари снажно свој Кинески зид,
плачи, моли, воли, али без љубави дисати,
то никада неће бити стид!

Тужна песма о папиру без мастила кроји судбину
о једном дану без сунца.
Поји песму без почетка и краја
и отвара срце које душу са душом спаја.

Узбуркано море је тело које струји,
коса је густа шума која брује,
очи су огледало у олује.

То је богатство наше природе,
то је нераскидива веза,
славоспев и врхунац слободе!

Златно перо рајске птице
посвети овом славоспеву љубави да се свет загледа
и од среће полуди.
Буди једно нежно заљубљено биће.
Остави да бескрајно тону у ноћи ружне речи сањалице.
Без тебе овај свет не би постојао,
ти обликујеш универзум сав.
Ова песма, велики прасак
даје свету право на љубав.

МАРТА МАНДИЋ
Петровац на Млави

ДОЂИ

Замишљам осмех ти благ
Пратим корака ти траг.
Проводим бесане ноћи
Замишљам сјајне ти очи.

Кад мог живота пређеш праг
Да ли доживотно бићеш ми драг.
И да ли добра жена ћу бити
Са чијих усана вина ћеш пити.

Одавно драги мирише мај,
Кад ћеш доћи у стишки крај.
Да замрсиш моју плаву косу
Са црвеног божура отресеш росу.

Морам бити још мало сама
Јер тако судбина игра се с нама.
Доћи ћеш једном у мој Стиг
Да оставиш љубавни жиг.

МИЛАН С. КОСОВИЋ
Београд

ОМЕКШАЛО СРЦЕ СТАРОГ ПОЛИФЕМА

Чујем ти звуке док спавају све птице
У вртлогу нота док улица дрема
Озарено бива свако људско лице
Омекшало срце старог Полифема.

У напрслим сновима влада тишина
Одзвањају чак и делови празнине
Лепота се ваља из морских дубина
Ко паслика трептим од твоје милине.

Утрнуле очи склапају се снено
Одбегле забити и све даљине
Неко ме је опет из сна мога прено.

А кад се разбудим уморан од снова
Погледам пут неба где је светлост јача
Видим те на небу одмах изнад крова
Како бришеш сузе после ноћног плача.

МИЛЕ ЛИСИЦА
Бања Лука

КОЛИКО ЈЕ ЉУБАВИ ТЕБЕ СТВАРАЛО

Колико лепоте твојих предака је утрошено на тебе
Када те не могу упоредити ни са једним цветом

Колико је најлепше музике целог универзума
уткано у твој глас
Када не могу наћи инструмент
да буде близу боји гласа твог

Колико је звезда у твојим очима настањено
Када је небо звездано само ако ти гледаш у њега

Колико те је то љубави стварало
Када у мени само помисао на тебе помера планине

Колико
Колико

(Посвећено Милени Витановић)

МИЛИВОЈЕ ЈОВАНОВИЋ – ЧЕСМЕН
Панчево

ОНЕ НОЋИ

Ко је могао, тада ишта знати,
оне ноћи када сам тебе срео,
да ћемо се овако волети
и заједно бити живот цео.

Шетали смо покрај реке Изар,
месечина к'о плиш била мека;
Јесењина ја сам говорио,
слушала си, слушала и река.

Изар на то к'о да беше свико,
парова је ту шетало доста;
љубисмо се да не види нико,
застадосмо испод старог моста.

До те ноћи ми се знали нисмо,
гром погоди, заветовах себе;
судбина је тако одлучила
да за другу не знам осим тебе.

Заволех те, признајем, к'о никог
и до данас ствари стоје тако;
и ти мене волиш, добро знадем
мада није волети ме лако.

Прође живот ал' ми није жао,
на судбину жалити се нећу.
Хвала Богу што ми те је дао
да са тобом живим своју срећу.

МИЛИЦА СИМИЋ
Рача

ЋУТАЋУ ВЕЧЕРАС

Ћутаћу вечерас,
јер сенке ми пружају пут љубави,
и поигравају се мојим мислима,
а љубав извире недалеко
у потаји мојих недосањаних жеља.

Ћутаћу вечерас и кренути другим путем,
може се десити да љубав бујицу преплави,
а усне пуне љубави, изговоре речи тако далеке ми:
Волим те!

Ћутаћу, јер наслућујем пут љубави, али га се бојим,
мој понос дубоко у мени не дозвољава корак.
Ћутаћу, и ако ми се туга у срцу слива,
ћутаћу и кренути путем самоће јер те и сувише волим.

Ћутаћу, а ипак ћу волети и бићу јачи од свих,
моја љубав је најјача када ћутим.
Узећу поново своје крпице,
јер једино у њима налазим себе као дете.

Ћутаћу вечерас,
у росној трави наивности и младости,
волети и сањати али ћутати...

Ћути и ти вечерас, ћути молим те,
јер осећам:
у непосредној близини мога срца,
извире река љубави!

МИЛОВАН МИЋО ПЕТРОВИЋ
Смедеревска Паланка

САМО ТЕБЕ ВОЛИМ

Залутах у плаветнило
заводљивих очију...
Најсветлија звездо,
пространих небеса.
Опчињен лепотом
у ритму живота,
погледом у трептају,
пожелех те неодољиво.
С' усне чезнуће-
изговорених стихова,
скупљених у ризници;
Моје песничке душе.
Додири топлине;
лепоту дарују...
Дрхтајем тела-
Романсу милују...
Божанство најдраже,
животом, волим те!
Откуцај срца каже;
Љубав, душу не лаже...

МИЛОЈКА ЈЕЛОВАЦ
Пљевља- Црна Гора

ДАНАС

Данас ево годи ми тишина,
а самоћа испара ми груди,
ево пишем док не падне тама,
па све ноћас док зора заруди...

Данас хоћу само да те сањам,
остави ми кораке у трави,
хоћу мало да заварам себе,
немој срце да ме заборави...

Данас желим свјетлости да имам,
и да заспем с мјесечевим сјајем,
само хоћу и даље самоћу,
а тишину на поклон ти дајем...

Данас нећу ни ријечи рећи,
а ти ћутиш у мојој близини,
ја не могу више теби тећи,
а живјети у својој тишини...

Данас ћу те вољети издалека,
загрљај ћу смирити у себи,
срце моје твој одговор чека,
и заспалу љубав пробудиш у мени...

МИЛОМИР Л. ЛАКИЋЕВИЋ
Јагодина

ПРВА ЉУБАВ

Ти си ликом, душо, неба огледало,
Нешто к'о слобода, ил' сунце у мало.
Нигде на планети нема ти копије,
У твојој се сенци моје срце крије.

Ти си, душо моја, сунца огрлица,
У венама мојим ушла си ко жица
И сунца и бога, што небом царују,
И што се звездасто међу се рукују.

Једина си светлост у мојој памети,
Да је то баш тако, знају и сви свети,
Јер су они свуда где се светлост свиђа,
Где се у љубави анђео привиђа!

Љубав нам је била к'о игра анђела,
Када их разигра аура весела
Плаветне зоре у искре свитања,
Сунца вечитога за светла стварања.

И зато кроз песму зарумене речи,
Као лик месечев, кад зором зазвечи,
Да се у пучини облака светлости
Од идиле наше љубавне опрости.

Од тада су прошла сва лета и зиме,
Ја ти опет тражим свих конака име,
И дуге су хтеле радосне у боје,
Да ти свуд дослуте све трагове моје.

МИРОСЛАВ ЗУХА
Бела Црква

ТРЕБА МИ НЕКО

Треба ми неко ко
је још увек дете
и чији ћу ја бити свет

Неко тако детињаст
и несташан у сваком
погледу. Коме није
важно шта ће други
речи и коме сам
ЈА пречи.

Пољупцем и осмехом
да ме буди и свим мојим
лудостима да се не чуди.
Коме не смета шминка
и шта има на себи и
ко ме жели и у на себи.

Треба ми неко због
кога ћу бити жив и
нико ми низашта неће
бити крив. Коме ћу
ЈА бити свет и животни
полет.

Само то још да схвати
и овог песника прихвати.
Па ћемо заједно кроз
живот путовати и као деца
лудовати.

Треба ми неко и
кад је кревет тесан
и нико није због тога
бесан. Када види
у теби ока четири
и поглед пун љубави.

Добро дошла у мој
свет, јер живот је
стварно леп.

МИРОСЛАВ ПАВЛОВИЋ
Крњево

ЗОРИЦА У ЈАГОДАМА

Зорице, мила девојко,
љубљива ли си лепото,
у хаљници свиленој,
косом, у кике плетеном.

Рано си Зоро устала,
пролеће дахом узела
и путањицом кренула,
трагом сазрелих јагода.

Кô да те ветар донесе
из неке приче мистичне,
да меком руком додирнеш
скривени облак немира.

Набери прегршт јагода,
нанеси румен на усне,
намигни, трепни заносно
угарком, ока гаравог.

И сунцем косу уплети
у златне травке ливадске,
док руменило образа
од рујних јагода отимаш.

Па кад те будем љубио
у хладу, испод багрема,
нека ти груди миришу
слаткоћом, шумских јагода.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ
Пожега

ТРЕН СРЕЋЕ

Анђео модеран један
док овом земљом ходам,
у мислима мојима ће бити
заљубљен сам, не умем сакрити.

Осећај радости дивне
када преда мном сине,
као јутарњи зрак од сунца
лик њен, па срце ми брже куца.

И док оно са ритмом убрзава
у души ми настаје поплава,
од љубави за Милену силне
а ја тренутке дивне.

Снивам у мојим мислима
усана њених додир, она дивна,
у моме наручју се налази
време је стало не пролази.

Да ли ће бити трен те среће
хоћу ли убрати то цвеће,
са њеног високог балкона
одлучиће знам она.

НАДА Ј. ДИНГИЋ
Београд

БЕЗУСЛОВНА ЉУБАВ

Безусловна љубав, нама припадајућа,
утемељена је у самој сржи бића.
У већој мери виђењем је несазнатљива,
чулима у потпуности недохватљива.

Ни у тренутку растанка одсутног
дугом предака рођењем предодређеног
не заборављамо сусрете, речи блискости,
губитке, догађања тужна иль радости.

Памтимо их, и не бришемо из сећања,
са свешћу о нераскидивој спони,
благодатна су та неразделена осећања.

Иако од душа вољених бивамо раздвојени
на разделници земаљског и безвременог,
нераскидиво смо до вечности повезани.

НАЂА ЂОКОВИЋ
Ужице

ДА НИСМО
(а јесмо)

И да ми јеси погрешна била,
од тебе сам створио ону праву.
И да ниси о мени ни снила,
заспао сам у твоме рукаву.

И да ниси о мени певала,
ја сам ти тихо писао песме.
И док ти си тихо оклевала,
ја чинио сам што нико не сме.

И да ми јеси погрешна била,
да ме заиста ниси волела;
ја сам ти тихо качио крила,
чијем лету ниси одолела.

И да ти јесам погрешан био,
само мисао вишка у глави,
у стих за тебе ја сам се скрио,
и некако, ето, постао прави.

НЕВЕНА КАРАЈОВИЋИ ТАТИЋ
Крушевац

ЛАГАНО КЛИЗИШ У СЕЋАЊА...

Све више пролази сати
од дозивања до дозивања...
Шири се нит што прати
уздаха мојих отимања...

Лагано клизиш у сећања...

Слика по слика, дан по дан
капље и тоне у језера...
Руке роним и сакупљам, лепим...
а усне дрхте
и... стрепим...стрепим
од удара тренутака светлих.

Пуштам да теку,
руке ширим,
са судбом болном и тупом се мирим...

Лагано клизиш у сећања...

Кроз испуцале рупице на дрвећу гвирим
још једном светлост да видим...
Сузу гутам.
Смолу на око стављам
јер морам да се мирим.

Лагано клизиш у сећања...

А ветар пири...
Дишем да ваздух у плућа примим
и издахом те избацим из дланова
јер морам да живим.

НЕВЕНА МИЛОСАВЉЕВИЋ
Звечани

ТЕСТАМЕНТ

Предајем вољи Духа Саваота
свој скрб и брег
уз који сам залуд гурао камен;
Безоблични греху, што
кунеш и сипаш неопраштање,
Смилуј се, смилуј ноћас на њега'!

Праштај, што волех борје
и стење, што веровах вили и Будама,
Праштај, уз силно Светогорје
подле тајне што ковах с Јудама.

Прости! Прости ми њене очи,
Тај грумен босиљка у Светој водици,
Прости ми тамновање њеним
блудима, у оној келији,
Грешној нам собици.

Милост! Милост, за овог себра,
Братоубицу и гују из ђавољих недара,
Милост за Еву, скрб Адамовог ребра,
Милост за пир с Венериних бедара!

Предајем вољи Духа Светога
свој калем, који сам кришом калио,
Печатећи кривњу прошлога живота;
Безоблични греху у њој творени,
Њој коју никад нисам прежалио!

ОЛГА МАНЧИЋ РУЖИЋ ЛОДИКА
Параћин

НА КАПИЈИ ЈУТРА

На капији јутра
израњаш са сунцем
У очима
Греје ме твоја близина
И када те нема
Испуњена тобом
Шта дотакнем
У твом лику
Преображава се

РАДЕ М. ОБРАДОВИЋ
Велики Поповац

БУБАМАРИН САН

Док ти одмараш ношена мислима
Плавих даљина ја те
Ко ластавицу у срцу носим
У радост
Знам да си поносна и појем
Звоном твојих даљина долетела
Си ми на трен
Остаде у души моја радост
И плима која ме носи
Да тебе видим иако си далека
Ти имаш душу и свиралу малену
Такву нежну и љупку врелу
Живи са мислима твојим
Ја сам овде сам
Желим те Мила
Знам да је то бубамарин сан
Што жели да слети на длан твој
И остане вечно радостан!

РАДМИЛА ЗОРИЋ
Салаковац

ОДА КЊИЗИ

Теби оду појем, другарице драга,
што светлошћу зрачиш из мрака, из тмине,
ти си моја љубав и вера и нада
и ти ме уздишеш у небне висине.

С тобом у руци постала сам сањар,
па живот живим док читам и пишем;
ти си ми најбољи пријатељ и станар
и сваким дахом ја кроз тебе дишем.

Своје богатство делиш несебично,
што у теби мудра глава ствара,
свако од нас добије прилично
твоје душе драгоценог дара.

С тобом сам спознала тајне из Библије
и пустолов била попут Робинсона,
зашла у времеплов целе историје
и у догађаје током свих еона.

Љубав према теби никад не јењава,
крвотоком мојим теку твоје речи;
мудрост ме твоја увек опчињава,
јачом ме чини и душу ми лечи.

О љубави често многе књиге зборе
и знање у свему обилато дају
да нам ум просветле, видике отворе,
звезде су водиље у пуноме сјају

РАДМИЛА МИЛОЈЕВИЋ
Параћин

ЧУДНО СЕМЕ

Размичем прошлост – врата дана и ноћи.
У изобиљу мајскога цватја,
мирис се ружа шири.
Само ми машу цветне гране.
Са тамног неба, жмиркање звезда.
Пролећно жубори река.
Несташе дани наши,
међ' врбама и јовама.
С' болним сећањем туга шета.
Шумори трска – цватима лепеза.
Љубав је у срцу чудно семе?
Сама отвара златна врата раја,
вечито искри у нама.
Пролазе дани, зиме и лета, даљине деле.
Никако стари дани – врате се.
Превише је празних дана.
А боли, боли до бола.
У овим данима маја,
цветни се мирис шири.
Жубори река – шумори трска,
маше частима лепеза.
Љубав је у срцу чудно семе?
Кораком лаким осваја човека.
Даје животу свој тон и боју,
вечито искри у нама.
Сели се из приче – у причу.
То је њен говор.
Никада краја љубавној реци

РАДМИЛА НЕСТОРОВ
Пожаревац

ЉУБАВ ЈЕ…..

Љубав је лава
Која из вулкана тече,
Топи камење
И сија планини,
руке греје,
Препреке руши
Сија у души.
Треба да знаш:
Да љубав није
Дечија игра,
Ил' снег што веје,
Љубав је
Када се твоје срце
Смеје.
Када би двоје људи
То знали
Никад се не би растали.
Ако и буду
Негде далеко
Знаће да их увек
Чека неко.
Љубав су речи, цвет
И дела,
Љубав су деца
И породица весела

РАДОЈКА МУГОША ПЕТРИЋ
Подгорица – Црна Гора

ИСПОВИЈЕСТ

Боже,
само ти знаш,
колика је љубав моја
тврђа од овог сурог камена,
у чијим њедрима почивају твоје свете мошти
вјернија од исповијести
пред твојим олтаром
којом ти срце отварам
са вјером и духовним жаром.

А он је као љетњи дажд непостојан био
невјеран и криво се клео
на љубав која је превара била
с цвијета на цвијет летјео
као лептир црних и отровних крила.

Али, не кунем га.
Не зовем да се врати
иако ранио је моје срце невино и чисто
душом варљивом обезбожен
ја му све опраштам
нека се патњом мојом храни
а опрости му и ти, ако можеш.

А тебе, свече преблаги и моћни
душом патном, у вјери молим
помози ми, утјеши, благослови,
да и ове ране бола преболим.

РАТКО ПОПОВИЋ
Челинац

ЈАСТУК ОД БОСИЉА

Кад се наши прсти сплету,
и кад кане суза радосница,
вољећу те највише на свијету,
пићу сузе са
најљепшег лица...

Њежно ћу те мазити по коси,
и увити двије плетенице,
трчаћемо по ливади боси,
ја ћу теби поклонити срце...

У наручју моме ћеш заспати,
ставићу ти јастук од босиља,
лептири ће пјесму ти пјевати,
а мајка ће да те благосиља...

Док ти спаваш крај тебе ћу бити,
дежураћу док се не пробудиш,
а тада ћу мед са руже пити,
и ти ћеш ме лагано љубити...

РАТКО РАДЕ БЕЛИЋ
Суботица

ЋУТИМ ЧЕЖЊУ

Осећам трептаје срца ти.
Ћутим, ал могао бих казати:
да мислима сам тамо,
где поглед је твој само
жар, што срце ми греје,
а усна топла, све је
чежња за додир благи,
осмех и пољубац драги.
Осећам, пољупцем на усни, ћутим.
Трептај срца да не љутим.
Мисли што лепота их веје,
жар додира, пољубац греје.
Чежња, да ли је додир то?
Мисао, срце, љубав и око свето.
Осећам, ћутим чежње жар,
о Боже, пригрли тај дивни дар
што срце моје у патњи даје.
Ти јој поклони да се не каје.
Није грех узимати, ко ни давати,
ако то искрено срце прихвати.
Са усне на усну, из ока у око,
од срца за срце нежно а жестоко.

РУЖЕНА КРАЋИЦА
Падина

ЗА ТЕБЕ

Пре тебе и после тебе време се располутило,
Распамећена ходам и говорим несувисло,
Ето то је тај човек што додиром вида ране.
Дозивам те, само у снове ми долазиш сам,
Рез си направио прецизан као скалпелом,
А анатомија кажеш није твоја јача страна.
Градинар ниси, немаш хоби, имаш своје осаме,
Видај и моје ране, хазардно је дошло време.
И ти се заричеш да ћеш чинити исправно,
Нахочету ћеш да се нађеш и посрнулој жени.
Крени у освајање, у тражење корења сазнања,
Окрени се на том путу понекад иза себе,
Видећеш да те сенка прати, ако је сунчан дан
Имагинарно још неко хода уз тебе на раздаљини,
Ћаска са тобом немуштим језиком бајковитим.
Ставила сам те у претинац успомена,
Мислила сам да си ти половина моје јабуке,
Биле су то, заљубљене жене слатке муке,
Али Хомо луденс воли да се игра, мења,
Њега не може да зароби ни једна жена.

САБАХ АЛ ЗУБЕИДИ
Београд

ЖИВОТ КАО РЕКА

У пустоши ноћи
Усамљен ходам улицама
Носим у срцу
Успомене на стару,
изгубљену љубав
и слатке снове.
Јутро полако свиће
Пробудио ме из дивног сна
Где девојка стоји
На обали реке детињества
Као Анђео чува љубав
Поветарац јој милује
Косу плетенице
Сунце сија на њеним образима
И врапци слећу на рамена.
У овом свету
Остао сам усамљен,
са својом судбином.
А живот је као река
Тече и пролази.

*****
Београд, 31.03.2018.

القلب
ذكرى حباً مفقوداً
وأحلام سعيدة.
جاء الصباح ملوحا بالضياء...
ليوقظني من حلم رائع
عن فتاة واقفة
على ضفة نهر الطفولة
كملاك الحب الحارس.
يداعب النسيم ضفائر شعرها
تشرق الشمس على خديها
وتحط العصافير على أكتافها.
في هذه الدنيا...
بقيت وحيدا مع قدري.
حقاً إن الحياة مثل النهر
تمر ولن تعود.

*****
بلغراد – صربيا31.03.2018.

САНДА МЕШИЋ
Бризбане – Аустралија

***

Говори нам о реалности
многих растурених бракова
Прво се људи заљубе
и мисле да је то довољно
да их задржи заједно
-Онда схвата
да се у ствари уопште не познају тако добро
-Престају да буду заљубљени
Јер не желе да се жртвују
-Забораве на своје свадбене завете.

САЊА МАНЧИЋ АЛЕКСИЋ
Смедерево

СВУДА ОКО МЕНЕ

Док сам жељу крила, чежњом говорила
шапатом те будила, снове ти обљубила.
Свуда око мене као зрна песка
прекриваш ми тело, ко прашина златна,
па раширим дланове да у њих сакупим
све трептаје усана што низ кожу склизнуше
нежно као свила.
Колико сам жедна, ма опет бих пила
росу с'твојих усана ја бих покупила
Свуда око мене, као мехур пене
простиреш се цео као нежан вео
па ми жеље распростреш на сатенска платна...
Као лептир да се скријем у латице
да те чувам у зенице
кад се гледам да те видим
и из ока да те недам.
Да се дрхтај не постиди
што сам опет пожелела
усне на врату, руку око струка
тебе као део мене, као казаљке сату,
да поклоним дане и године
ти буди ми пут и само вечност
прстима зароби, дахом оголи
као очи чувај, ма само ме воли!

САША ЂОРЂЕВИЋ
Смедерево

***

Дај ми Боже да осетим руке твоје,
из погледа прочитај мисли моје,
не говори ништа нек тишина влада,
само ме загрли да се осетим жив,
да се опет пробуди нада.
Пусти да живот наше улоге бира
гледај све сија због тебе.
У твојим очима, видим бољег себе,
оживи ме... срећа већ дуго спава,
пробуди је, јер ти то можеш, ти си Она права.
Тај „осмех“ још памтим, исти је као раније,
не би ми било тешко због њега да изгубим све,
јер ти си посебна одувек била,
ти си мој анђео моја вила.
А ја? Ја сам само обичан човек
који те воли до неба,
да би био сретан, само твој загрљај ми треба,
погледај ме у очи, прочитај причу моју,
у њима пронађи себе, и нађи ћеш душу своју!

САША МИЋКОВИЋ
Крагујевац

ХИМНА ЉУБАВИ И ЖЕНИ

Пред тобом се диве погледи скривени
И чежње оживе узаврелим треском.
Очињи ти капци сетом преливени –
У зеници тиња тајновитост блеском!

За тебе се музо надахнуто свира,
Уплићу се ноте, мелодије ведре.
Под прстима вештим огласи се лира
И најлепши звуци титрајем изнедре!

Изнутра си крхка и срж ти је мека,
А споља гранитна, поносна и чврста.
У мах си ми блиска – изнова далека,
Еденска и сушта родоносна врста.

Страхове си ждрала с беличастог чела,
Заденула химну низ долину груди.
Лакокрила вило мисли ми упрела,
У спиралу страсти, жеђање ме буди!

Постани водиља мога слепог вида,
Када ме мрклина над понором љушка.
Чезнем за лакоћом додира и брида –
Мекоћама кожним вео страсти шушка!

Мистична остани, недоступна, чиста,
Изнад свих земаљских опипљивих зала.
Рубинска ти сјајка образима блиста,
Створитељко, виших, вечних идеала!

САША МИЧИЋ
Дервента – БИХ

ОНА

Гдје си, ту си, моје око благо
што ми тмурно небо ведриш једном ријечју.
У животу чувај оно што т' је драго,
што у теби буди ону радост дјечју.

Јер не мари срце за камен и плоче,
нити могу сласти душу да огрију,
успомене с тобом тек ће да свједоче
кад се оштри зуби времена заријy

дубоко у месо и дотакну кости
и на вјечни покој душа да се спрема.
Оче, сестро, мајко, извини, опрости,
али, од ње веће љубави ми нема!

САША УГРИНИЋ
Велика Плана

ДИВЉЕ ЛЕПОТЕ ЦВЕЋЕ

Носиш траг даљина:
неко је скупио, сажео звездани прах
у златну глину
И извајао идеју о теби у мноштву

Неко је од речи спевао поему
Од храбрости почетака и ширина простора
своју је снагу спустио у твоју зеницу плаву

Тамо где расте трава ветар чува мирисну тајну
У заносу жита неко је сплео и скрио
твоју витицу сјајну

Ја сад лутам од стиха до стиха
да решим своју дилему
У рими згубих се -
Сестрински низ настаде

На ливади нежнозеленој изцигља дивље лепоте цвеће
- Неко је од једне речи сковао поему

СВЕТЛАНА ПЕРИШИЋ
Смољинац

СЕНКА

Сенка која ме прати
Кроз цео живот и време,
Не може нико на њу стати
И кад је Сунце и невреме.

Рука твоја на мом рамену
Топлину срцу ми пружа
Љубав у свили грађену
У врту мирисних ружа.

Ја носим душу Балканску
У хаљини сребрне росе,
Као Сунце на уранку
Дивљи мириси ме носе.

Чуваш ме мило моје
На животном путу
Крила ми дају име твоје
У плавет високо уздигнуту.

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ
Мачвански Прњавор

ВИДЕ, ЈАСНОВИДЕ ОД ВИДОВ ТРАВЕ ПЛЕТЕМ ВЕНАЦ

Виде, Јасновиде, од видов - траве плетем венац,
да сућеник ожеднели, као птица најмилија,
као славуј, као соко, долети на мој студенац,
да убере видовчице, чак и цвет из камењара,
да планински прође теснац, испод небеског олтара,
да зањишу се колевке, док љубим ти бело лице
и пупчану врпцу песме, пресеку кљуном ластавице ...

Виде, Јасновиде, бисер око заискрило,
да на извор ми долети и орао што нема крило,
из стабљике једне да никну цвета два,
Божана и Божур, Видовданка и Видовдан,
повија их северац, да им трепет обузда,
ал се не да извор наш, непресушни студенац ...

Виде, Јасновиде, божанско ти гледам лице,
загледана у беле нарцисе, поглед у погледу заробљен,
ни по дану не види се, без извора ожедни се,
кад макови жито красе, као румен усне лице,
само дођи наш наш зденац, просијај кроз измаглице
И знај да ће свака птица бацити по једно перо,
у мастило срца да прокапљу, песме бојене ћирилицом ...

Виде, Јасновиде сенко мојих сенки,
кад прете слепом невидицом,
разапни платно дечије пелене у сликарски рам,
између крштенице и умрлице да насликам,
Сунце моје мило, загледано у кладенац,
огледа се извору, дарујући пољубац .

СЛАВИЦА ЈОВАНОВИЋ
Пожаревац

ЉУБАВНИ САСТАНАК

Ко зна колико лепих жена
природне боје косе и
ко зна колико мушкараца
широких лепих рамена
жури данас на љубавне састанке.
Путују друмовима,
лете химерама,
траже се на атинској Синтагми,
на линијама магнетних поља
која емитују Auroru Borealis,
на рибљим пијацама Константинопоља,
на венецијанским пристаништима
и шумадијским хелиодромима
прављеним за безбедно
атерирање Сунца.
Колико вилица, колико рукавица,
колико бедара и дамара,
колико кључњача и аркада
сада подрхтава
и заноси се у превојима
младих тела.
Колико се стихова
спустило на трепавице
и неустукницом кренуло
у апотеозу цвасти и обиља.
Да није њих,
да није нас
све би се скаменило
и у со растворило
којом се посипају сарделе
и мале птице
наранџастих мора
неумитне свакодневице.

СЛАЂАНА СТОШИЋ
Пожаревац

ЉУБАВ

Чувам те у својој тишини
нежну као биљку тек никлу
водом са бунара заливам
уплашену љубазно дозивам
обгрлим те и ћутим кад' заспиш
будној говорим волим те, волим.
Колико сам те пута спасила
из чељусти ајкула
таласи нас на обалу избацили
ваљале смо се по песку и љубиле
гледајући се у очи.
Време и простор срцем смо мериле
племенита и лепа
даривала си ми осмехе.
Једаред док смо трчале кроз трње и коприве
испустила сам те и тражила на истом месту
а нашла изнад понора узвишену
зграбила сам те из страха
шетале смо дуго ливадама
и мирисале на ђурђевак.
Сјајем Сунца очи обасјај ми
медовином уста напоји
Кроз нити рима до висина
докле љубав допире
у песму те урамих.

СЛАВКА СТАНИКИЋ
Београд

СМАРАГДНЕ ОЧИ

Мени драга особа
Изненада је као
Олујни ветар нестала
Оставила траг рушевина
Иза себе и одјездила
У поноћ кад звезде
Најјаче сијају
Тихо плачући
Стиховима без сна.

У рано праскозорје
Кад се рађа дан
И она изникну
Из пепела као
Птица Феникс
Никад лепша и дража
Са својим смарагдним
Очима.

СМИЉАНА БОЖИЋ
Београд

МОЈА СИ

Моја си са очима немира срне,
моја са косом боје кестенова,
моја си узавреле крви и немира,
моја си са мојим додиром и пољупцима.

Увек ћеш бити моја и ако одеш,
ако те однесу јутра и снови
ако се икада будеш будила уз њега
увек ћеш бити моја.

Остаћеш моја девојчица,
нећу дозволити сновима да те понесу
у далеки град
на нову адресу.

Чврсто ћу те грлити и чувати,
ни птици ни сунцу нећу сметати
да лете, грају и обасјавају,
али не и да очајавају.

Само ћу ја бити очајник и губитник,
видећу те само у понеком сну
као моју вилу или песникову музу.

Била си моја танана нит,
која ме спајала или раздвајала
од дивота или радости живота.
Говорио си ми, моја си....

СНЕЖАНА КУНТОШ ТРБОК
Сарајево БИХ

ЧЕКАЈ МЕ

Чекај ме и не спомињи
Како смо се срели.
Не спомињи наш сусрет.
Послије оволико лутања
И година иза мене
Остао је траг теби неразумног ћутања.

Чекај ме
И не спомињи растанак.
Не спомињи бијег од стварности,
Кидање љубавних ланаца и страх од живота.

Чекај ме, зажмури да ти осјетим руке
Као врео слап у зимској ноћи
И твој дах нек' се склупча у мом уву,
А моје очи, жеља ороси.

Дозволи и буди мој сан, осмјех,
Поглед и све што љубав мами.
Дозволи и буди мој дан, моја ноћ,
Уздах и страст у помами.

СНЕЖАНА ШОКОЛТОВИЋ
Корбово

ЉУБАВ ЈЕ ОНО ШТО СВЕТ ВЕЖЕ

Љубав је оно што свет веже
И природу чини одважном и лепом,
Она нас у свом загрљају стеже,
О њој причамо са усхићењем, некада са сетом...
Љубав је мост који људе спаја
На четири стране света веже
Непресушива је на путу који нема краја
Њеној топлини људи теже.
О њој се прича, о њој се машта
Поруку мира свуда шаље,
Због ње се живи, некад прашта,
Са њом се путује кроз недаће даље.
С њом се рађа, снева,
Њеном се вртлогу с усхићењем препушта,
О њеној се величини пева
Због ње се срозава понос мушка.
Жељни смо је сваког момента
довољно је никад нема,
Не познаје границе језика, боје света,
Вечита је тајна и дилема.
Поруку срцу зна да понесе,
Души је непресушиви извор,
честа је тема приче и песме
кола телом као какав жубор...

СРЕБРАНКА ТОМИЋ
Божевац

БИСЕРНИЦА

Иза седам гора, мора,
седамдесет опроштаја,
где су бистри још потоци,
где суђаје пропланцима
са месецом подврискују,
где је љубав тик до бола,
где у мржњи челик сева,
живело је једно момче
а са њиме један сан:
Сваке ноћи неко море
шапатом га призивало
на обале песка меког,
растављало своје вале
откривало тајне путе
до скривене бисернице.
„Загонетна бисер школько
под оклопом седефастим
из нежности себе саме,
бисер вајаш, бисер дајеш
да пресече све мрклине,
да разбије камен, стену,
да осветли душу моју:
Пођи са мном,
далеки су ови пути,
ноћи тамне, море тајно.
Пођи са мном.
Нити двора, нити мора,
ал ми срце баш велико,
у дому ће бити том.
Пођи са мном.”
Проговара бисер школька:
„Ах ти момче, лепо збориш
и равна ти у бескрају

нема мом,
ал си лудо, јоште младо,
не познајеш срца жеђ.
Ти не желиш срећо мене
већ бисером да се хвалиш.
Без бисера и без мора
свенућу на песку сама.
Пусти мене у дубини, у спокоју,
а ти спавај, а ти сањај
и у сану нек сам твом.”

СРЕЋКО АЛЕКСИЋ
Београд

У СВЕТУ ЉУБАВИ

И нема разлике у животима
да ли је око мене мук:
Или самоћа, урезаног камена,
прекрила љубавни траг душе.

Замислио сам искрену жељу
од прескупих ситница и плиша,
и шарене лаже сакривене у снове,
окачене о чувилук искрене собе.

Да није љубави не би света било
плаветно птичије крило у лету постоји.
Свога исконског, облика и равнотеже,
мрак би завладао на небу и звездама!

И све је другачије у дечијим сновима:
зрацима сунца, упознајем светлост.
Све што путује, и лети, енергијом тела,
приносиш додире у вечни, плаветни траг.

Ми више нисмо плаветна деца мора,
да од мокрог песка, правимо фигуре.
У свету љубави и неодољиве маште,
постајем, невидљиви, исконски зрак!

СТЕВАН МИЛОШЕВИЋ
Врање

ПЕСМА ЗА ТЕБЕ

Додиром те гледам док ноћ своје сенке
полагано тражи и раскошјем мами,
све су тајне наше у тренутку чежње
које будног срца изградимо сами.

У свемиру нашем небо расте свуда
и немамо права другом да га дамо,
свако наше данас пожелеће сутра
ако га нас двоје дочекамо тамо.

Под капијом страха срушићемо слутње
које пророчанство одавно већ снива,
јаукне ли љубав, то је само доказ
да је још у нама ватрена и жива.

Заборави себе, ја ћу да се сећам
како једрим ликом у полету пламтиш,
остаје ти само да бар и ти мене
истим таквим жаром својим бићем памтиш.

СТЕФАНА СТАНИВУК
Београд

С ТОБОМ У СРЦУ

Још док сам замисао била у звезданом куту,
у дну мога бића Васиона ми те је посадила.
Трагове твоје откривала сам на своме путу.
Градећи визију тебе, саму сам себе изградила.

Далеко, сузе и језа кроз простор ме носе,
кроз пролаз у огледалу у паралелни свет,
где пламен моје душе уздаси твоји просе
и шетње наше нису ход, већ одувек сањан лет.

Подрхтавам, уловљена у корак времена,
спремна да се борим до смртнога буђења!
Ја твоја сам заувек, од пете до темена.
Своја, а твоја и ником другом суђена.

Пратећи Звезду, идем стазама светлости,
с тобом у срцу путем судбине своје.
До последњег даха, до последње крепкости
у делима својим скриваћу трагове твоје.

Предсказње је твојим смислом покривено,
кад осетиш да су ти срце и душа препуни свега
нејасно пророчанство у њему је скривено.
Није битно оно, већ твоја реакција на њега.

Сети се шта Син, који за нас жртвован беше, рече:
„Нисам дошао да разрешим, него да испуним.”
Ни ти се не можеш отети реци судбине, она тече...
Зато дозволи да део који ти недостаје попуним.

СТОПАЛО ЗЛАТНО

Оживи срце пробуди чула,
овај час радошћу испуни,
не мучи ме колебањем ума,
тугу и патњу моју искруни.
Отвори ме као праскозорје своје јутро
очима духовним душу да ти видим,
излазим из тијела да бих се у тебе утко,
једино тако могу да преживим.
Дух уздигох високо,
препуштен сам зрацима и твојој вољи,
винух се,
да уз тебе будем снажнији и бољи.
Стићу у твоје стопало златно,
затечен сам осмјехом ведрог вира,
буди ми оно, што је сату клатно,
или сјајна прашина далеког Свемира.

ТАМАРА ДРАГИЋ
Бања Лука

ЉУБАВ У ЗРАКУ

Било по дану,било по мраку
Осећам љубав свуда у зраку
Љубав ме носи, јако ме стеже
Љубав ме с дивним стварима веже

Љубав је топла, срцу ми прија
Док мојом душом тихо ћарлија
Прати ми љубав баш сваки траг
Због ње ме краси тај осмех благ

Отера тугу,о тера боли
Обрише сузе препуне соли
Дишем дубоко, ту силу јаку
Ветар ми шапће љубав у зраку

Љубав ме води на прави пут
Па нисам тужан, нисам ни љут
Љубав ме чиста са небом спаја
Отвара мени сва врата раја

ХРАНИМИР МИЛОЈКОВИЋ
Соко Бања

БАЈКА

Ти ћеш ипак једног дана доћи
у ове моје заплањске* дивљине,
биће то велики празник за моје очи
и моје ће срце дрхтати од милине.

Дочекаћу те озарен, раширених руку,
с осмехом лептира, мирисом планинских трава.
Оставићеш за собом сав чемер, јад и муку
и твоју ће тугу прекрити вео заборава.

Заблистаћеш као сунце, нова, насмејана.
Блажени осмех красиће ти лице,
нећеш више бити тужна и сама,
најдража моја, моја лепотице.

Ходаћемо загрљени кроз јутро раскошно
у коме ће нас и роса сребрна волети,
бићемо имуни на све што је пролазно и трошно
и једно другог ћемо силно разумети.

Са нама ће бити и сва наша деца,
све наше песме рођене у време очаја,
волећемо се страсно на очиглед младог месеца
и нашој љубави никад неће бити краја.

---

* Заплање- Крај десетак километара јужно од Ниша, смештен између Суве планине, Бабичке горе, Селичевице и Јужне Мораве.

ХРИСТО ПЕТРЕСКИ
Скопље - Македонија

ПОЗИРАЊЕ

Она каже: Позирам
Ја кажем: Дозираш

Она каже: Она позира
Ја кажем: Она дозира

Она каже: Не дозирам, већ позирам
Ја кажем: Дозираш када позираш

Она каже: Нема позирања са дозирањем
Ја кажем: Нема дозирања без позирања

Она каже: Ма враг би знао ста је дозирање
Ја кажем: Ма ђаво однесе шалу када је позирање

Она каже: Ја само позирам
Ја кажем: Само ти дозирај!

ШПЕЈТИН СОЈЕВА СОЛЕ
Београд

НЕДОСТАЈЕШ МИ

Понекад се туга и срећа сложе,
из ове коже се никако не може.

Стојиш тамо негде, не знам где, а око тебе тишина,
у мојој души је велика и огромна празнина.

Са тобом у мојим мислима летим,
дрхтај у мом срцу тада осетим.

Не знам да ли ћу поново да те имам,
и да те у мој загрљај узимам.

Ти си драга далеко од мене,
а ја сам се ужелео твојих очију боје зелене.

Желим да дођеш и поред мене заувек останеш,
јер ми сваким даном све више и више недостајеш.

СТИШКИ
ПУПОЉЦИ

НАГРАДА „СТИШКИ ПУПОЉАК“

АЛЕКСАНДРА ОБРАДОВИЋ
Велико Село

МАЛЕНА МОЈА

Обећала сам да те нећу сањати,
да твоје очи неће више у моје риме,
али, срце закуца брже кад те угледа,
и љубав расте, попут морске плиме.

Погнуте главе продужим даље,
убрзам корак, да се од тебе удаљим,
ал` усне ти немо поруку шаље,
крај старог храста буди, када се вратим.

Тајна си моја, од које очи без суза плачу,
осмех скривен од свих, топлина у сну,
замршена чежња и светлост у мраку,
симпатија прва, због које сам некада на дну.

Ипак, можда и љубав то права, касније буде,
када трновитим стазама будемо прошли,
кад не буду могли да нам без разлога суде,
јер, смо сами до њеног извора дошли.

Волећеш ме, а ја ћу слободно гледати у очи,
животним стазама пратићу те као сена,
моја ће рука, заувек бити у твојој руци,
а ти ћеш тихо шаптати:
„Малена моја, ти си божанствена“.

ВАСИЛИЈЕ ВИТИЋ
Београд

ДА НИЈЕ ЉУБАВИ

Љубав децу ствара
остало су бајке,
сву децу на свету
родиле су мајке.

Бумбару, пчелу
и птицу и цвет,
све што шири крила
и што прави лет.

Око све што види
што буја и цвета,
звезде, месец, сунце
све зиме и лета.

Љубав јесте семе
целог овог света,
без ње не би била
ни земља планета

Да није љубави
не би ни нас било,
из љубавне приче
све се изродило.

ДРАГАНА Ж. НИКОЛИЋ
Речица

ПРИНЦ И ВИЛА

Да ли је сан или је јава
Лепа је ко горска вила
Стаса танка свима мила,
Он је као принц из бајке,
Понос оцу па и мајке .

Љубав међу њима цвета
нек се воле није штета.
Грле се и љубе страсно
волим те - говоре гласно.

Устрептало тело младо,
грли је и љуби радо,
њено тело одговара,
препуно љубави, чежње и жара.

Младић своју девојку стеже,
за себе је стишће и веже.
Млада тела сад љубав мори,
Боже, баш их прелепе створи.

Да ли је сан или је јава,
мислим да је то љубав права,
сви виде да су препуни среће,
за њима се свако окреће.

Љубав им цвета и љубав пламти,
њихова љубав нека се памти .
Кад искрена љубав бдије -
то је богу најмилије.

У оквиру манифестације „Стишка свитања“, а по конкурсу под називом „Да није љубави не би света било“, жири у саставу: Јадранка Милошевић др књижевности (Београд), председник жирија; Иван Ј. Петровић (Петровац на Млави), књижевник; Антилета Живковић (Топоница), књижевник; Зорка Стојановић (Мало Црниће), књижевник и Балша Рајчевић (Београд), књижевник – (прошлогодишњи добитник награде), дана 22. маја 2018. године, донео је

О Д Л У К У

о додели награда „Стишки венац“,
„Стишки сунцокрет“ и „Стишко перо“

ДОБИТНИЦИ НАГРАДА:

- „СТИШКИ ВЕНАЦ“ – Игор Браца Дамњановић из Београда за песму „Одлазак“ потписану шифром „Школа“.
- „СТИШКИ СУНЦОКРЕТ“ – Веселин Целетовић из Београда за песму „У игри са тобом правила не важе“ – шифра: „Племенити витез од Космета.
- „СТИШКО ПЕРО“ – Виолета Димитрић из Београда за песму „Поема умирућој љубави“- шифра: „Огњена“

ДОБИТНИЦИ ПРИЗНАЊА:

- Мило Радов, Подгорица (шифра „Исток) – „Лепота ноћи“ – за најоригиналнију песму,
- Стефан Ђорђевић, Београд (шифра „Онисим Пустињак“) песма „Роб“ за најлепши стих,
- Стојан Шљука, Чајнич Република Српска (шифра „Византија 1453“) за најсликовитију песму „Ако можеш“,
- Јован Д. Петровић, Петровац на Млави (шифра („Болна несаница“) за суптилност и ритмични израз у песми „Болна несаница“,
- Божидар Добраковић из Ловћенца (шифра „Сунцокрет“) за најљубавнију песму „Војвођанка“,

- Хелена Химел из Ечке, (шифра Стварност) за најмузикалнију песму „Немој ми никад рећи да ме волиш,
- Бранислав Црнић из Београда (шифра „Море и морнари“) за најеротичнију песму „Зашто си лав“,
- Елма Селими из Тутина, (шифра „Ливада“), за најдраматичнију љубавну песму „Цироза“,
- Јелена Бујевич (Елена Буевич), Украјина (шифра „Јоргован“) за најмодернију песму „Интернет“,
- Тања Ђурђевић, Велико Градиште (шифра „Пиано68), за најузвишеније певање о љубави – песма „Местимично“,
- „Стишки пупољак“ – Александра Обрадовић из Великог Села (шифра: „Алекс5“), за песму „Малена моја“.

Жири:
Јадранка Милошевић, Председник
Иван Д. Петровић, члан
Антилета Живковић, члан
Зорка Стојановић, члан
Балша Рајчевић, члан

***

Књижевна трибина малоцрнићке библиотеке „Србољуб Митић“, већ је стекла велики углед у својој средини. Међутим, значај књижевних манифестација и имена писаца, који у њима учествују, а претежно чине сам врх српске, књижевности бивше Југославије и других земаља, знатно прелазе те оквире и заслужују да се саопште ширем кругу читалаца и поштовалаца књижевне речи.

После традиционалног дечијег књижевног конкурса „Див Стигу“, Библиотека је ове године први пут расписала књижевни конкурс љубавне поезије, на једном вишем нивоу, под називом „Да није љубави, не би света било“, а у оквиру манифестације „Стишка свитања“.

На конкурс се пријавило око 180 песника. Учесници су поред песника са територије Републике Србије, и песници из Македоније, Бугарске, Украјине, Аустралије, Аустрије, Ирака, Хрватске, Црне Горе, Републике Српске и Босне и Херцеговине, што управо приказује квантитативни али и квалитативни однос песника према конкурсу, који одмах на самом почетку добија међународни карактер.

Заједничко за све учеснике конкурса јесте везаност за лична осећања, она најтананија али ипак најјача, која се кидају, настављају, слабе, јачају, бивају немирна и нестална попут ветра, али на крају постају трајна у трену сачуваном као лепа успомена, или у погледима, додирима, осмеху која заувек живе. Управо та осећања уздрхтала, врела, сјајна, која распламсавају неугасиву ватру – ЉУБАВ, није лако уплести у стих. Можда једним делом због стидљивости, због жара љубави у тајности, а можда и из страха да се не може наћи права реч, којом се ово узвишено осећање може описати.

Песници – учесници конкурса „Да није љубави, не би света било“, показали су и велику храброст, надахнуће, али и умеће у књижевном изражавању. Сти-

лови писања су различити, а тема иста. Свака песма на свој начин дочарава љубав у нади, чежњи, сећању, патњи, остварењу... Свака има јасну поруку, поетску слику и причу у којој се читалац може препознати.

По форми, песме су у слободном стиху, сонети или пак оне класичне са неизбежном римом. Обилују стилским фигурама, где на површини плутају разноврсна поређења (компарација), метафора са доста епитета.

Награђена песма „Одлазак“ младог песника Игора Браце Дамњановића, представља јединствену љубавну песму пред сопственим одласком, са предивним мислима и поетским сликама „…жуто паче у љусци, што у грудима уме гакати..“ ; „…живот је црно бела сличица из новина…“ ; „…стави потпис на овај допис, које су наше године заједно срочиле…“ ; „..не може се ова ватра, лудо, сузама угасити…“ . Прихватањем неизбежног одласка, Човек постаје већи и узвишенији, а самим тим и Љубав. На веома леп поетски – једноставни, али чаробни начин, приказао је вечиту љубав. Одлазак представља само привремени растанак „…срешћемо се у сновима..“ и све ће се наставити тамо где њихове ноге нису крочиле. Једноставно, врло вешто изречене мисли и осећања песника, баш онако како треба – из душе, јер душа песника је управо стих – песма.

Боемска поезија има значајно место у светској књижевности. Сетимо је Сергеја Јесењина, Артура Рембоа, Шарла Бодлера, наших песника: Ђуре Јакшића, Јована Јовановића Змаја, Војислава Илића, Владислава Петковића Диса, Алексе Шантића, Мике Антића – њихових записа о љубави, створених баш у кафани. Песник Тин Ујевић, говорио је да „боемство не представља ни класу ни покрет, већ једно специфично стање духа..“. То специфично стање духа имамо у песми Веселина Ћелетовића „У игри са тобом правила не важе“. За праву љубав, ону за коју се изгара не постоје правила. Поред „празних флаша“ и жена разних“, Ћелетовић пева о оној правој љубави за коју вреди и напустити овај свет: „..једино ће песма истину да каже / да се може умрет од љубави твоје“. Песма је римована, мелодична, складна у ритму.

„Поема умирућој љубави“, Виолете Димитрић дише пуноћом емоција, које можемо посматрати са више страна: психолошке, јер ЉУБАВ остаје ЉУБАВ, иако је у фази умирања. Љубав је светилиште, и у објективном смислу представља највишу вредност и највишу реалност; религиозне – зато што је Љубав – Света и рађа се страх од осећања нечег страховитог, језивог, а и мистиериозног. Отуда нуминостички (узвишени) религиозни и мистични страх да ће „злореч“ убити љубав. Главни појам је ипак тајна, коју треба открити и рационално и ирационално, најпре у себи, па онда око себе. Ауторка ове Поеме, је успела у томе, али остаје доследна приказивању оне друге стране љубави, љубави коју убија „злореч“. Стихови су изузетно добро сложени и упркос томе што описује једну љубав на измаку, доказује да је љубав једино истински вечна, како у души, тако и у песми. јер да није тако, зашто би се о њој писало, сањало, размишљало. Песму ипак треба неколико пута прочитати, да би била прихваћена од стране читалаца. Читајући последње стихове, немогуће је не видети слику жене на мосту, са подигнутим крвавим рукама која чупа косу (слика представља грчевиту борбу за основном потребом људског бића – за љубављу). У граду где је љубав рођена и пред самим је нестајањем, жена и даље воли. Не дозвољава да је убије „злореч“.

У Зборнику су заступљене и похваљене песме Мила Радова, Стефана Ђорђевића, Стојана Шљуке, Јована Д. Петровића, Божидара Добраковиаћ, Хелене Химел, Бранислава Црнића, Елме Селими, Јелене Бујович, Тање Ђурђевић, где до изражаја долази оригиналност у песми, најлепши љубавни стих, песничке слике, суптилност и ритмични изрази, мелодичност, књижевни еротски прикази, драмски моменти, модернизам, метафорично и најузвишеније певање о љубави.

У зборнику се налазе и одабране песме аутора, као и Стишки пупољци – млади писци који тек пролазе трновитом поетском стазом. У својој поезији, они љубав виде као божанство које је створило свет, и воле онако заносно и наивно, како то само млади могу, јер

из тих првих љубави ничу оне праве, постојане, јаке и неуништиве, које нас у сваком моменту одржавају на животној површини.

Зорка Стојановић

САДРЖАЈ

Данијела Божичковић Радуловић
РОДИО СЕ ЗБОРНИК ЉУБАВНЕ ПОЕЗИЈЕ
“СТИШКА СВИТАЊА”.....5

НАГРАЂЕНЕ ПЕСМЕ

„Стишки венац”
Игор браца дамњановић 9
ОДЛАЗАК.....9
„Стишки сунцокрет“
Веселин целетовић
У ИГРИ СА ТОБОМ ПРАВИЛА НЕ ВАЖЕ.....10
„Стишко перо“
Виолета димитрић
ПОЕМА УМИРУЋОЈ ЉУБАВИ.....11

ПОХВАЉЕНЕ ПЕСМЕ

Мило Радов
ЛЕПОТА НОЋИ.....15
Стефан Ђорђевић
РОБ.....16
Стојан Шљука
АКО МОЖЕШ.....17
Јован Д. Петровић
БОЛНА НЕСАНИЦА.....18
Божидар Добраковић
ВОЈВОЂАНКА.....19
Хелена Химел
НЕМОЈ МИ НИКАД РЕЋИ ДА МЕ ВОЛИШ.....20
Бранислав Црнић
ЗАШТО СИ ЛАВ.....21
Елма Селими
ЦИРОЗА.....22
Тања Ђурђевић
МЕСТИМИЧНО.....24
Елена Бујевич
ИНТЕРНЕТ.....25

ОДАБРАНЕ ПЕСМЕ

Авудлах Рамчиловић
ЕНО СУНЦА.....29
Александра Соколовић
ДА ЛИ БИ ХТЕО.....30
Биљана Мешић Јанковић
***.....31
Бобан Боки Пауновић
ДОСАЊАЈ МЕ.....32
Бранка Тирнанић
ЉУБАВ ЈЕ СТВОРИЛА СВЕТ.....33
Ведран Хорвацки
ВОДЕ ЖИВОТА.....34
Верица Илић
ЉУБАВНА ПЕСМА 35
Верица Раденковић Митровић
О МЕНИ ПРИЧАЈ БАЈКЕ.....36
Верослава Малешевић
ЗАТОЧЕНИЦИ ТИШИНЕ.....37
Виолета Ковачевић
ДА НИЈЕ ЉУБАВИ НЕ БИ СВЕТА БИЛО.....38
Војкан Ивковић
КАКО ДА НАПИШЕМ ЉУБАВНУ ПЕСМУ.....39
Голуб Јашовић
НЕШТО КАО ОСМЕХ.....40
Горан Витић
ЉУБАВ ЈЕ СТВОРИЛА СВЕТ.....42
Горица Додеровић
ИСКРЕНА ПЕСМА.....43
Горица Марго Малдин
ВОЉЕНА.....45
Драган Журжевић
ДА РАДОСТ ЗАМЕНИ ТУГУ.....47
Драган Радосављевић
РУЖА ИЗ МОГА ВРТА.....48
Драган Т. Јовић
ДУНАВСКА СВИТАЊА И СУТОНИ.....49
Душан Дојчинович.....50
Душанка Вељковић
ВЕТАР ДА БУДЕМ.....51
Ђурђија Перуничић
СВЕТ.....52
Живојка Милић
НЕЗАБОРАВНА.....53

Злата Јовановић
ТАЛАС НОВИ.....54
Златан Пејкић
ЖЕЛЕО САМ.....55
Златибор Радовановић
ЉУБАВ ЖИВОТА.....56
Златија Радовановић
ДОЗИВАЊЕ ЉУБАВИ.....57
Зоран М. Јовановић
НИСИ ТИ...58
Иван Гаћина
НА НАДСВОДНОЈ ПРЕЂИ.....59
Јован Н. Бундало
У ЛЕПОТИ ЧЕЖЊЕ.....60
Катарина Лазић
НЕКИ ПУТ.....61
Лазар Тодоровић
ПОРЕД ЊЕ.....62
Љиљана Химел
ДА ЛИ СИ МИ ИКАДА РЕКАО ДА МЕ ВОЛИШ.....63
Љубисав Грујић – Груја
(ПР)ОТЕКЛА ЉУБАВ.....64
Марија Митић
ДА НИЈЕ ЉУБАВИ НЕ БИ СВЕТА БИЛО.....65
Марта Мандић
ДОЂИ.....66
Милан С. Косовић
ОМЕКШАЛО СРЦЕ СТАРОГ ПОЛИФЕМА.....67
Миле Лисица
КОЛИКО ЈЕ ЉУБАВИ ТЕБЕ СТВАРАЛО.....68
Миливоје Јовановић – Чесмен
ОНЕ НОЋИ.....69
Милица Симић
ЋУТАЋУ ВЕЧЕРАС.....70
Милован Мићо Петровић
САМО ТЕБЕ ВОЛИМ.....71
Милојка Јеловац
ДАНАС.....72
Миломир Л. Лакићевић
ПРВА ЉУБАВ.....73
Мирослав Зуха
ТРЕБА МИ НЕКО.....74
Мирослав Павловић
ЗОРИЦА У ЈАГОДАМА.....76

Младомир Кнежевић
ТРЕН СРЕЋЕ.....77
Нада Ј. Дингић
БЕЗУСЛОВНА ЉУБАВ 78
Нађа Ђоковић
ДА НИСМО 79
Невена Карајовићи Татић.....80
Невена Милосављевић
ТЕСТАМЕНТ.....81
Олга Манчић Ружић Лодика
НА КАПИЈИ ЈУТРА.....82
Раде М. Обрадовић
БУБАМАРИН САН.....83
Радмила Зорић
ОДА КЊИЗИ.....84
Радмила Милојевић
ЧУДНО СЕМЕ.....85
Радмила Несторов
ЉУБАВ ЈЕ…......86
Радојка Мугоша Петрић
ИСПОВИЈЕСТ.....87
Ратко Поповић
ЈАСТУК ОД БОСИЉА.....88
Ратко Раде Белић
ЋУТИМ ЧЕЖЊУ.....89
Ружена Крећица
ЗА ТЕБЕ.....90
Сабах Ал Зубеиди
ЖИВОТ КАО РЕКА 91
Санда Мешић.....92
Сања Манчић Алексић
СВУДА ОКО МЕНЕ.....93
Саша Ђорђевић
***.....94
Саша Мићковић
ХИМНА ЉУБАВИ И ЖЕНИ 95
Саша Мичић
ОНА.....96
Саша Угринић
ДИВЉЕ ЛЕПОТЕ ЦВЕЋЕ.....97
Светлана Перишић
СЕНКА.....98

Славица Јовановић
ВИДЕ, ЈАСНОВИДЕ ОД ВИДОВ
ТРАВЕ ПЛЕТЕМ ВЕНАЦ 99
Славица Јовановић
ЉУБАВНИ САСТАНАК 100
Слађана Стошић
ЉУБАВ 101
Славка Станикић
СМАРАГДНЕ ОЧИ 102
Смиљана Божић
МОЈА СИ 103
Снежана Кунтош Трбок
ЧЕКАЈ МЕ 104
Снежана Шоколтовић
ЉУБАВ ЈЕ ОНО ШТО СВЕТ ВЕЖЕ 105
Сребранка Томић
БИСЕРНИЦА 106
Срећко Алексић
У СВЕТУ ЉУБАВИ 108
Стеван Милошевић
ПЕСМА ЗА ТЕБЕ 109
Стефана Станивук
С ТОБОМ У СРЦУ 110
Стојан Ратковић
СТОПАЛО ЗЛАТНО 111
Тамара Драгић
ЉУБАВ У ЗРАКУ 112
Хранимир Милојковић
БАЈКА 113
Христо Петрески
ПОЗИРАЊЕ 114
Шпејтин Сојева Соле
НЕДОСТАЈЕШ МИ 115

СТИШКИ ПУПОЉЦИ

Александра Обрадовић
МАЛЕНА МОЈА 119
Василије Витић
ДА НИЈЕ ЉУБАВИ 120
Драгана Ж. Николић
ПРИНЦ И ВИЛА 121

Зорка Стојановић *** 125

СТИШКА СВИТАЊА
Зборник љубавне поезије

Приредиле:
Зорка Стојановић
Данијела Божичковић Радуловић

Едиција:
Стишки књижевни круг
Књига бр. 41

Издавач:
Библиотека „Србољуб Митић“
Мало Црниће

За издавача:
Данијела Божичковић Радуловић

Уредник:
Данијела Божичковић Радуловић

Лектура и коректура:
Зорка Стојановић
Радица Павловић

Илустрације:
Данијела Божичковић Радуловић

Технички уредник:
Слободан Голубовић

Штампа:
Стојадиновић
штампарија
Петровац на Млави
012/326-744

Тираж: 200 примерака

ISBN 978-86-87003-73-6

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1(082.2)

СТИШКА свитања, Да није љубави не би света било: зборник љубавне поезије / приредиле Зорка Стојановић, Данијела Божичковић Радуловић ; [илустрације Данијела Божичковић Радуловић]. - Мало Црниће : Народна библиотека "Србољуб Митић", 2018 (Петровац на Млави : Стојадиновић). - 135 стр. : илустр. ; 21 cm. - (Едиција Стишки књижевни круг ; књ. бр. 41)

Тираж 300. - Стр. 5-6: Родио се зборник љубавне поезије "Да није љубави не би света било" / Данијела Божичковић Радуловић. - Стр. 122-128: Поговор / Зорка Стојановић.

ISBN 978-86-87003-73-6
1. Стојановић, Зорка, 1963- [приређивач, сакупљач] [аутор додатног текста]
2. Божичковић-Радуловић, Данијела, 1868- [приређивач, сакупљач] [аутор додатног текста] [илустратор]

COBISS.SR-ID 267487500